

BOSCA
LAW

TÜRKİYE ENERJİ SEKTÖRÜ HUKUKİ GÖRÜNÜMÜ MART 2026

MART 2026

www.bosca.av.tr

Yönetici Özeti

Mart 2026, enerji sektörünün düzenleyici çerçevesinde çevresel denetimden şarj altyapısına, arazi temininden akaryakıt piyasası gözetimine uzanan geniş bir yelpazede değişikliklerin yürürlüğe girdiği bir dönem olmuştur.

5 Mart tarihli ÇED Yönetmeliği değişikliğiyle "ÇED Gerekli Değildir" kararı kaldırılmış, EK-2 projeleri için de "ÇED Olumlu" kararı getirilmiştir. Eşik değişiklikleri açısından yüzer GES'lerde 2 hektarlık EK-1 eşiği, RES'lerde tek türbinin bile ÇED sürecine dahil edilmesi ve atık tesislerinde biyokütle istisnasının kaldırılması dikkat çekmektedir. İçme suyu havzalarının duyarlı yöreler listesine eklenmesi ise özellikle HES projelerini etkileyecektir.

Aynı tarihli Taşınmaz Temini Yönetmeliği değişikliğinde iki düzenleme yer almaktadır. Madde 10'daki 'tesisler için gerekli olan' ibaresinin kaldırılmasıyla, tarım arazilerinin amaç dışı kullanım izni süreci yalnızca doğrudan tesis unsurlarıyla sınırlı olmaktan çıkmış ve Yönetmelik kapsamındaki tüm taşınmaz temini işlemlerine genişletilmiştir. Geçici Madde 2 ile yenilenebilir enerji projelerinde acele kamulaştırma kararı, 2942 sayılı Kanununun 27. maddesi uyarınca Cumhurbaşkanlığına başvuru aşaması devre dışı bırakılarak 6446 sayılı Kanununun geçici 33. maddesi gereğince doğrudan EPDK Kurulu yetkisine verilmiştir. Bu kolaylaştırma arazi temini süreçlerini kısaltacak olmakla birlikte, acele kamulaştırma yetkisinin düzenleyici kurul düzeyine indirilmesi Anayasanın 35. maddesi kapsamında mülkiyet hakkına müdahalenin orantılılığı ilkesi açısından idari yargıda ve potansiyel olarak anayasa yargısında tartışma konusu olabilir.

23 Mart tarihli Şarj Hizmeti Yönetmeliği değişikliğiyle ortak dolaşım (roaming) mekanizması kurulmuş ve DC şarj ünitelerinde güç bazlı fiyat farklılaştırması kaldırılmıştır. Şarj ağı işletmecileri için TS ISO/IEC 27001 sertifikasyonu (1 yıl), ISO 18295 sertifikalı çağrı merkezi (6 ay) ve otoyollarda doğrudan ödeme altyapısı (1 Temmuz 2026) yükümlülükleri getirilmiştir. EPDK'nın 14403 sayılı Kurul kararıyla yenilenen Otomasyon Sistemi Kılavuzu ile akaryakıt istasyonlarında stok verileri 30 dakikalık periyotlarla izlenecek ve belirsizlik oranı hesaplama formülleri uygulanacaktır. 14417 sayılı EPDK Kurul Kararıyla dağıtıcılar arası LPG ticareti izni, ithalatçıların yanı sıra rafineri kaynaklı temin edenlere de açılmıştır.

Anayasa Mahkemesi, E.2024/133 ve K.2025/233 sayılı kararında 5346 sayılı Kanundaki YEKA yarışma usullerinin Bakanlıkça belirlenmesini öngören düzenlemeyi ve lisanssız üretimden lisanslı üretime geçişte "lisans alma bedeli" ibaresini iptal etmiş, ancak iptal hükmünün yürürlüğünü dokuz ay ertelemiştir.

Lisans verileri açısından Mart 2026'da verilen 12 üretim lisansının tamamı yenilenebilir enerji kaynaklarına dayalı olup bunların 5'i depolamalı güneş enerji santrali niteliğindedir. 2 üretim lisansı proje devri kapsamında yenilenmiş, 1 kojenerasyon ve 1 biyokütle santrali lisansı sona erdirilmiştir. Şarj hizmeti piyasasında 1 yeni lisans verilirken 1 lisans sona erdirilmiştir.

Saygılarımızla.

Av. Süleyman BOŞÇA
Yönetici Ortak

1. ENERJİ PİYASASI MEVZUAT DEĞİŞİKLİKLERİ

1.1. Çevresel Etki Değerlendirmesi Yönetmeliğinde Değişiklik Yapılmasına Dair Yönetmelik (R.G: 05.03.2026 – 33187)

5 Mart 2026 tarihli ve 33187 sayılı Resmî Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe giren Çevresel Etki Değerlendirmesi Yönetmeliğinde Değişiklik Yapılmasına Dair Yönetmelik, 29/7/2022 tarihli ve 31907 sayılı Resmî Gazete'de yayımlanan ana Yönetmelik üzerinde kapsamlı değişiklikler getirmektedir. Çevre, Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakanlığı tarafından hazırlanan bu düzenlemeyi enerji sektörü perspektifinden incelediğimizde, karşımıza teknik eşik güncellemelerinin çok ötesine geçen, enerji yatırımlarının hem planlama hem de işletme dönemini derinden etkileyen yapısal bir dönüşüm çıkmaktadır.

Bu değişikliğin enerji sektörü açısından en temel sonucu, "ÇED Gerekli Değildir" kararının tamamen ortadan kaldırılarak yerine EK-2 projeleri için de "ÇED Olumlu" kararının getirilmesidir. Ancak bu değişikliğin gerçek etkisini doğru kavrayabilmek için, eski ve yeni rejim arasındaki farkı dikkatle analiz etmek gerekmektedir. EK-2 projeleri için başvuru sürecinin yapısı özünde değişmemiştir: proje tanıtım dosyası sunulmaya devam edecek, Bakanlık ilgili kurum ve kuruluşların görüşünü alarak inceleme yapacak ve Madde 17 uyarınca 5 iş günü içinde kararını verecektir. Eski rejimde de "ÇED Gerekli Değildir" kararı verilen projeler Madde 18 kapsamında izleme ve denetime tabi tutulmakta, beş yıl içinde yatırıma başlanmaması halinde karar geçersiz sayılmakta ve Madde 19'daki durdurma yaptırımları uygulanmaktaydı. Dolayısıyla değişikliğin etkisini salt sürecin uzaması olarak nitelendirmek yanıltıcı olur.

Asıl dönüşüm üç düzlemde gerçekleşmektedir. Birincisi terminolojik ve hukuki birleşmedir.

"ÇED Gerekli Değildir" kavramsal olarak "bu proje için tam bir çevresel etki değerlendirmesi gerekmez" anlamını taşıyan, projeyi ÇED yükümlülüğünden muaf tutan bir kararken; "ÇED Olumlu" müspet bir irade beyanıdır ve projenin çevre üzerindeki muhtemel olumsuz etkilerinin alınacak önlemler sonucunda kabul edilebilir düzeyde olduğunun belirlendiğini ifade etmektedir. Bu farklılık, yargısal denetimde daha sıkı bir inceleme standardı uygulanması potansiyelini beraberinde getirmektedir; zira mahkemeler artık EK-2 projelerine de EK-1 projeleriyle aynı hukuki çerçevede yaklaşacaktır. İkincisi, yeni Madde 17'ye eklenen çok kurumlu izleme mekanizmasıdır. Artık komisyon üyesi kurum ve kuruluşlar da kendi mevzuatları kapsamında izleme ve denetim sorumluluğu taşımakta, proje tanıtım dosyasındaki taahhütlere aykırılık tespit ettiklerinde bunu Bakanlığa veya ilgili il müdürlüğüne bildirmekle yükümlü kılınmakta ve bu bildirim üzerine 2872 sayılı Çevre Kanununun ilgili hükümlerine göre ayrıca işlem tesis edilmektedir. Bu, eski rejimde bulunmayan yeni bir denetim katmanıdır ve enerji yatırımcılarının taahhütlerine uyumunu çok daha sıkı biçimde takip altına almaktadır. Üçüncüsü, Madde 18'deki proje ilerleme raporu yükümlülüğünün "ÇED raporu hazırlanarak ÇED Olumlu kararı verilen projeler" ile sınırlandırılmış olmasıdır; bu ifade, proje tanıtım dosyası üzerinden ÇED Olumlu kararı alan EK-2 projelerinin proje ilerleme raporu yükümlülüğünden muaf kalabileceğine işaret etmekte olup, enerji yatırımcıları açısından kısmen dengeleyici bir unsur oluşturmaktadır.

Güneş enerji sektörü, eşik değişikliklerinden en belirgin biçimde etkilenen alt sektördür. EK-1 listesinde arazi güneş enerji santralleri için 25 hektarlık eşik korunmakla birlikte, yüzer güneş enerji santralleri için 2 hektarlık yeni bir eşik getirilmiştir. Bu, son yıllarda baraj gölleri ve sulama göletleri üzerinde hızla yaygınlaşan yüzer GES yatırımlarının, nispeten küçük alanlarda bile tam ÇED raporu gerektiren EK-1 kapsamına alınması anlamına gelmektedir. Su ekosistemlerinin hassasiyeti göz önüne alındığında bu tercihin çevresel açıdan savunulabilir olduğunu kabul etmek gerekir; ancak yüzer GES'lerin enerji dönüşümündeki stratejik rolü düşünüldüğünde, 2 hektarlık eşik oldukça düşük kaldığı ve pek çok projeyi doğrudan EK-1 kapsamına çekeceği açıktır. EK-2 tarafında ise arazi GES'ler için 7,5 hektarlık eşik korunurken, yüzer GES'ler için 2 hektara kadar olan projeler bu kapsama alınmıştır. Dolayısıyla önceki rejimde herhangi bir ÇED sürecine tabi olmadan hayata geçirilebilen küçük ölçekli arazi GES projeleri artık en azından EK-2 kapsamında değerlendirilecek, yüzer GES'lerin büyük çoğunluğu ise doğrudan EK-1'e tabi olacaktır.

Rüzgâr enerji sektöründe yapılan değişiklik daha da çarpıcıdır. Eski düzenlemede EK-2 listesinde "1-15 adet türbin arası rüzgâr enerji santralleri" ifadesi yer alıyordu; bu formülasyon, tek türbinli projelerin herhangi bir ÇED sürecine girmeden kurulabildiği anlamına geliyordu. Yeni düzenleme bu ifadeyi kaldırarak yerine "1 adet türbin ve üzeri rüzgâr enerji santralleri" getirmiştir. Bir başka deyişle, artık tek bir rüzgâr türbini bile ÇED sürecine tabidir. Bu değişiklik, sanayi tesislerinin kendi enerji ihtiyaçlarını karşılamak üzere kurdukları küçük ölçekli türbin projelerini, kırsal alanlardaki dağıtık rüzgâr yatırımlarını ve pilot nitelikteki projeleri doğrudan etkileyecektir.

Enerji dönüşümünün merkezinde yer alan rüzgâr enerjisinde eşik fiilen sıfırlanması, çevresel koruma ile yenilenebilir enerji teşviki arasındaki dengenin çevre lehine belirgin biçimde kaydığını göstermektedir.

Termik güç santralleriyle ilgili olarak EK-1'in 2. maddesinde herhangi bir değişiklik yapılmamış olup, 300 MWt üzeri termik santral eşik aynen korunmuştur. Ancak "ÇED Gerekli Değildir" kararının kaldırılmasıyla birlikte EK-2'deki 20-300 MWt arası toplam ısı güce sahip endüstriyel tesisler de artık "ÇED Olumlu" kararı alacak ve yukarıda açıklanan çok kurumlu izleme mekanizmasına tabi olacaktır. Buna ek olarak, EK-1'in 12. maddesinin (c) ve (ç) bentlerinde ve EK-2'nin 5. maddesinin (d) ve (f) bentlerinde yer alan "(Biyokütle hariç)" ibarelerinin yürürlükten kaldırılması, enerji sektörüne dolaylı yoldan etkide bulunan önemli bir değişikliktir. Bu düzenleme doğrudan termik güç santrallerine değil, atık geri kazanım ve bertaraf tesislerine ilişkindir; ancak biyokütle kaynaklı atıkları işleyerek enerji üreten tesisler (yani atıktan enerji elde eden tesisler) daha önce bu istisnadan yararlanarak ÇED kapsamı dışında kalabiliyorken, artık bu muafiyet ortadan kalkmıştır. Dolayısıyla biyokütle atıklarını yakarak veya biyometanizasyon yoluyla enerji üreten tesisler, atık yönetimi mevzuatı üzerinden ÇED sürecine tabi hale gelmektedir. Bağımsız biyokütle yakıtlı enerji santralleri açısından doğrudan bir eşik değişikliği söz konusu olmamakla birlikte, "ÇED Gerekli Değildir" kararının genel olarak kaldırılması bu projeleri de kaçınılmaz biçimde etkilemektedir.

Petrol, doğalgaz ve jeotermal arama faaliyetleri açısından "kayagazı" ifadesinin EK-2 listesine eklenmesi, Türkiye'nin potansiyel kaya gazı aramalarının da ÇED kapsamına alındığını ortaya koymaktadır. Karbondioksit ve diğer gazların çıkarılmasının ayrı bir bent olarak düzenlenmesinin yanı sıra, EK-2'ye eklenen 54. madde ile karbon yakalama ve depolama amacıyla CO₂'in boru hatları ile taşınması projeleri de açıkça kapsama alınmıştır.

Bu iki düzenleme birlikte değerlendirildiğinde, Türkiye'nin karbon yakalama ekosisteminin bütün unsurlarının ÇED çerçevesine entegre edildiği görülmektedir. Jeotermal kaynak aramalarında ise sismik ve benzeri yöntemlerle yapılan aramaların istisna tutulması devam etmekte olup, bu durum jeotermal arama faaliyetleri için görece bir esneklik sağlamaktadır.

Hidroelektrik enerji santralleriyle ilgili EK-1 ve EK-2'deki eşikler doğrudan değiştirilmemiş olmakla birlikte, bu alandaki asıl kritik gelişme EK-5'teki duyarlı yöreler listesine içme-kullanma suyu havzaları koruma alanlarının eklenmesidir. Bu alanlar, İçme-Kullanma Suyu Havzalarının Korunmasına Dair Yönetmelikte belirtilen alanlara ek olarak, içme-kullanma suyu temin edilen veya edilmesi planlanan yerüstü ve yeraltı suyu kaynaklarının tabii su toplama alanlarını da kapsayacak şekilde geniş biçimde tanımlanmıştır. Türkiye'deki birçok akarsu havzasının aynı zamanda içme suyu havzası niteliği taşıdığı düşünüldüğünde, bu düzenlemenin nehir tipi HES projelerinin ÇED sürecinde duyarlı yöre değerlendirmesinin ağırlığını ciddi biçimde artıracağını öngörmek güç değildir.

Enerji iletim ve dağıtım altyapısında doğrudan bir eşik değişikliği yapılmamış olmakla birlikte, "ÇED Gerekli Değildir" kararının ortadan kalkması burada da etkisini gösterecektir. EK-2'deki 154 kV ve üzeri gerilimde 5 km ve üzeri sürekli uzunluktaki elektrik enerjisi iletim hatları artık "ÇED Olumlu" kararına ve buna bağlı çok kurumlu izleme mekanizmasına tabi olacaktır. Enerji santrallerinin şebekeye bağlantı hatları da dahil olmak üzere iletim altyapısı projelerinin bu yeni denetim çerçevesine uyum sağlaması gerekecektir.

Usul hükümlerindeki değişiklikler de enerji yatırımcıları açısından dikkatle değerlendirilmelidir. Sürelerin "1 ay", "3 ay", "6 ay" gibi muğlak ifadelerden "30 takvim günü", "90 takvim günü", "180 takvim günü" gibi kesin ifadelere dönüştürülmesi, yatırım planlama süreçlerinde öngörülebilirliği artıran olumlu bir adımdır. Ancak bu sürelerin Bakanlıkça yeterli verilmiş kurum ve kuruluşların kullanacağı toplam süre olarak tanımlanması, sorumluluk yükünü net biçimde danışman firmalara yüklemektedir. Toplantılara iki kez katılmama halinde sürecin otomatik sonlandırılması, ÇED raporunun belirlenen sürelerde sunulmaması halinde sürecin sona ermesi gibi disiplin tedbirler, çok sayıda projeyi eş zamanlı yürüten büyük enerji şirketleri için ciddi operasyonel riskler oluşturmaktadır.

Öte yandan, düzenlemenin enerji sektörüne bazı kolaylıklar da getirdiğini belirtmek hakkaniyetin gereğidir. Madde 24'e eklenen kuraklık ibaresinin doğal afetler arasına alınması, kuraklık kaynaklı enerji krizlerinde alternatif projelerin hızlandırılmış ÇED sürecinden yararlanmasına olanak tanımaktadır. Yine aynı maddede getirilen proje revizyon mekanizması, ÇED Olumlu kararı verilmiş mevcut enerji santrallerinde kapasite artışı olmaksızın yapılacak alansal revizyonlar için basitleştirilmiş bir başvuru süreci öngörmekte olup, bu durum özellikle ekipman yenileme ve teknoloji güncelleme yatırımları açısından pratik bir kolaylık sağlamaktadır.

Geçiş hükümleri açısından, 7554 sayılı Kanunun yürürlük tarihinden önce EK-2 kapsamında değerlendirilerek çevre açısından sakınca görülmediğine ilişkin karar verilmiş ve kararı hâlâ geçerli olan enerji projelerine "ÇED Olumlu" kararı kapsamındaki hükümler uygulanacaktır.

Bütünsel olarak değerlendirildiğinde, bu yönetmelik değişikliği enerji sektörü açısından iki farklı düzlemde etki yaratmaktadır. Birinci düzlem, EK-1 ve EK-2 listelerindeki eşik değişiklikleridir; güneş enerji santrallerinde yüzer GES kategorisinin eklenmesi, rüzgâr enerji santrallerinde eşğin fiilen sıfırlanması ve atıktan enerji üretim tesislerinde biyokütle istisnasının kaldırılması, yeni projelerin ÇED kapsamına girişini doğrudan genişletmektedir. İkinci düzlem, "ÇED Gerekli Değildir" kararının kaldırılmasıyla oluşan hukuki birleşmedir; bu değişiklik, EK-2 projelerinin karar alma süresini doğrudan uzatmamakla birlikte, bu projelerin hukuki statüsünü temelden dönüştürmekte, çok kurumlu izleme mekanizması getirmekte ve yargısal denetimde daha sıkı bir inceleme standardı uygulanması potansiyelini yaratmaktadır. Bu iki düzlemin birleşik etkisi, Türkiye'nin enerji dönüşümünü hızlandırma hedefleriyle çevresel koruma standartlarını yükseltme iradesi arasındaki gerilimi yansıtmaktadır. Yatırımcıların yeni rejime uyum sağlamak için özellikle taahhüt yönetimi ve çok kurumlu denetim süreçlerini yeniden yapılandırmaları, hukuk müşavirliklerinin ise "ÇED Olumlu" kararının getirdiği yeni hukuki çerçevenin mevcut proje portföyleri üzerindeki etkisini proaktif biçimde analiz etmeleri kaçınılmaz görünmektedir.

1.2. Enerji Piyasası Düzenleme Kurumu Tarafından Yürütülen Taşınmaz Temini İşlemleri Hakkında Yönetmelikte Değişiklik Yapılmasına Dair Yönetmelik (R.G: 05.03.2026 – 33187)

5 Mart 2026 tarihli ve 33187 sayılı Resmî Gazete'de yayımlanarak aynı gün yürürlüğe giren Enerji Piyasası Düzenleme Kurumu Tarafından Yürütülen Taşınmaz Temini İşlemleri Hakkında Yönetmelikte Değişiklik Yapılmasına Dair Yönetmelik, 2/11/2021 tarihli ve 31647 sayılı Resmî Gazete'de yayımlanan ana Yönetmelikte iki kritik değişiklik getirmektedir. Bu değişiklikler kısa bir düzenleme metni içinde yer almakla birlikte, yenilenebilir enerji yatırımlarının taşınmaz temini süreçlerini yapısal biçimde dönüştürme potansiyeli taşımaktadır.

Birinci değişiklik, ana Yönetmeliğin tarım arazilerinin amaç dışı kullanımını düzenleyen 10. maddesinin birinci fıkrasında yer alan "tesisler için gerekli olan" ibaresinin yürürlükten kaldırılmasıdır. Eski metinde "Bu Yönetmelik kapsamında yapılacak temin işlemlerine konu tesisler için gerekli olan taşınmazların tarımsal nitelik taşıması" ifadesi yer alıyordu; yeni haliyle metin "Bu Yönetmelik kapsamında yapılacak temin işlemlerine konu taşınmazların tarımsal nitelik taşıması" şeklini almıştır. Bu ibare değişikliği ilk bakışta dar kapsamlı görünse de, hukuki etkisi dikkatle değerlendirilmelidir. Eski düzenlemede tarım arazilerinin amaç dışı kullanım izni süreci yalnızca doğrudan tesisler için gerekli olan taşınmazlar — yani santral sahası, türbin temeli, boru güzergâhı gibi doğrudan tesis unsurları — için işletilebiliyordu. İbarenin kaldırılmasıyla birlikte, bu Yönetmelik kapsamındaki tüm taşınmaz temini işlemlerine konu taşınmazlar için amaç dışı kullanım izni talep edilebilir hale gelmiştir. Bunun pratikte anlamı, ulaşım yolları, şantiye sahaları, depo alanları, pasa döküm sahaları ve geçici inşaat alanları gibi tesise dolaylı biçimde hizmet eden taşınmazların da Kurum eliyle yürütülen tarımsal amaç dışı kullanım izni sürecine dahil edilmesidir.

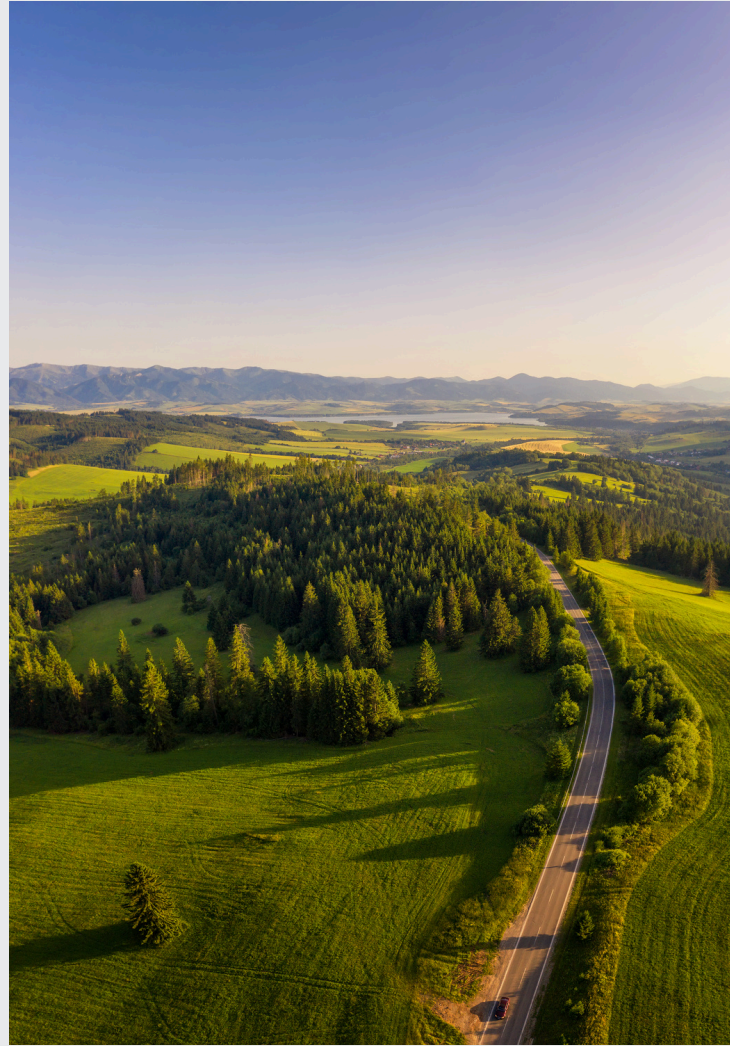
Bu değişiklik, uygulamada enerji yatırımcılarının özellikle proje çeperindeki tarım arazileri için karşılaştıkları izin darboğazlarını gidermeye yönelik bir adım olarak değerlendirilebilir.

İkinci ve çok daha köklü değişiklik, Yönetmeliğe eklenen Geçici Madde 2'dir. Bu düzenleme, yenilenebilir enerji kaynaklarına dayalı elektrik üretim faaliyetleri için gerekli olan özel mülkiyete konu taşınmazların temini amacıyla, önlisans veya lisans sahibi özel hukuk tüzel kişisinin talebinin uygun görülmesi halinde 6446 sayılı Elektrik Piyasası Kanununun geçici 33. maddesi gereğince doğrudan EPDK Kurulu tarafından acele kamulaştırma kararı alınabilmesini öngörmektedir. Bu düzenlemenin gerçek boyutunu kavrayabilmek için, ana Yönetmeliğin 27. maddesindeki mevcut acele kamulaştırma mekanizmasıyla karşılaştırma yapmak zorunludur. Mevcut 27. maddede acele kamulaştırma süreci çok aşamalı bir yapı arz etmektedir. Önlisans veya lisans sahibi özel hukuk tüzel kişisi tarafından teknik, ekonomik ve çevresel değerlendirmeyi içeren gerekçeli bir rapor düzenlenerek Kuruma sunulmakta; Kurumca değerlendirme yapılmakta; uygun görülmesi halinde Kurul tarafından 2942 sayılı Kamulaştırma Kanununun 27. maddesi gereğince karar alınmak üzere Cumhurbaşkanlığına başvurulmasına karar verilmekte; ancak Cumhurbaşkanı kararının Resmî Gazete'de yayımlanmasını müteakip acele el koyma davaları açılabilmekteydi. Bu süreç, yapısı gereği en üst düzeyde siyasi irade gerektiren, dolayısıyla zaman alıcı ve öngörülmesi güç bir mekanizmaydı.

Geçici Madde 2, yenilenebilir enerji projeleri özelinde bu çok aşamalı süreci devre dışı bırakmakta ve Cumhurbaşkanlığı onayı aşamasını atlayarak acele kamulaştırma kararını doğrudan Kurul düzeyine indirmektedir. Mahkeme tarafından verilecek acele el koyma kararları sonrasındaki diğer işlemlerin ise 2942 sayılı Kanunun ilgili hükümlerine göre yürütüleceği ayrıca belirtilmiş olup, kolaylaştırmanın yalnızca karar aşamasında geçerli olduğu, yargısal süreçlerin olağan seyrine devam edeceği anlaşılmaktadır.

Bu iki değişikliğin sektörel etkisi birkaç boyutta değerlendirilmelidir. Kapsam açısından, acele kamulaştırmaya ilişkin Geçici Madde 2 yalnızca yenilenebilir enerji kaynaklarına dayalı elektrik üretim faaliyetlerini kapsamaktadır; termik santraller, doğalgaz tesisleri ve petrol tesisleri bu kolaylaştırılmış mekanizmadan yararlanamayacaktır. Bu tercih, enerji politikası açısından yenilenebilir enerjiye verilen önceliğin kamulaştırma hukuku alanındaki somut yansımasıdır. Düzenlemenin "geçici madde" olarak kaleme alınmış olması ise yasal dayanağı olan 6446 sayılı Kanunun geçici 33. maddesinin geçici niteliğiyle bağlantılıdır; yatırımcılar açısından bu kolaylaştırılmış mekanizmanın ne kadar süreyle yürürlükte kalacağını yakından izlenmesi gerekmektedir. Uygulamada bu değişiklik, özellikle çok sayıda parselden oluşan RES ve GES proje sahalarında arazi temini kaynaklı gecikmeleri önemli ölçüde azaltma potansiyeli taşımaktadır. Kamulaştırma hukuku perspektifinden bakıldığında ise acele kamulaştırma yetkisinin Cumhurbaşkanlığı düzeyinden bir düzenleyici kurul düzeyine indirilmesi, mülkiyet hakkına müdahalenin orantılılığı ilkesi açısından tartışma yaratması muhtemeldir.

Anayasa Mahkemesinin mülkiyet hakkına ilişkin yerleşik içtihadı, kamulaştırmanın ve özellikle acele kamulaştırmanın istisnai bir araç olarak dar yorumlanması gerektiğini vurgulamaktadır; bu bağlamda, idari yargıda Kurul kararlarına karşı açılacak iptal davalarında somut gerekçe ve orantılılık denetiminin sıkılaşması beklenebilir. Yenilenebilir enerji yatırımcılarının bu yeni mekanizmayı kullanırken, acele kamulaştırmanın hukuki risklerini — özellikle idari yargıda iptal veya yürütmenin durdurulması kararı verilmesi olasılığını — proje planlamalarına dahil etmeleri ve taşınmaz maliklerinin haklarına saygılı bir süreç yönetimi benimsemeleri önem taşımaktadır.

1.3. Şarj Hizmeti Yönetmeliğinde Değişiklik Yapılmasına Dair Yönetmelik (R.G: 23.03.2026 – 33202)

23 Mart 2026 tarihli ve 33202 sayılı Resmî Gazete'de yayımlanan Şarj Hizmeti Yönetmeliğinde Değişiklik Yapılmasına Dair Yönetmelik, 2/4/2022 tarihli ve 31797 sayılı Resmî Gazete'de yayımlanan ana Yönetmelikte kapsamlı değişiklikler getirmektedir. Otoyollardaki doğrudan ödeme zorunluluğuna ilişkin düzenleme 1/7/2026 tarihinde yürürlüğe girecek olup, diğer hükümler yayım tarihinde yürürlük kazanmıştır.

Bu değişikliğin en yapısal yeniliği, mobil şarj istasyonu kavramının düzenleyici çerçeveye dahil edilmesidir. Eski Yönetmeliğin kapsam maddesi, "elektrikli araçlara yol yardımı amacıyla elektrik enerjisi temin eden mobil şarj üniteleri"ni açıkça kapsam dışı bırakıyordu; yeni düzenleme bu istisna hükmünü kaldırarak mobil şarj istasyonlarının işletilmesini kapsama almıştır. Tanımlar maddesine "sabit bir elektrik tesisatına bağlı olmayan şarj istasyonu" olarak mobil şarj istasyonu tanımı eklenmiş, şarj ağının tanımı "yazılım ve donanım desteği ile birden fazla şarj istasyonu arasında bağlantı kuran halka açık ve ticari faaliyet yürütülen özel şarj istasyonları ile mobil şarj istasyonlarından oluşur" şeklinde genişletilmiştir. Şarj ağı işletmecisine mobil şarj istasyonu işletme hakkı tanınmış, mobil şarj istasyonlarındaki şarj noktalarının şarj ağının asgari oluşma yükümlülükleri kapsamında değerlendirileceği hükme bağlanmıştır. Mobil şarj istasyonu işletmek isteyen şarj ağı işletmecisinin Kuruma bildirimde bulunarak faaliyet gösterilecek il veya illeri, şarj ünitesi ve soket sayılarını, tiplerini ve güçlerini bildirmesi gerekmektedir.

İkinci önemli yenilik, ortak dolaşım (roaming) sözleşmesi mekanizmasının düzenlenmesidir. Tanımlar maddesine eklenen bent, ortak dolaşım sözleşmesini "şarj ağı işletmecilerinin birbirlerinin kullanıcılarına doğrudan hizmet sağlaması amacıyla birbirleriyle yaptıkları veri ve ödeme alışverişini de kapsayan sözleşmeler" olarak tanımlamaktadır. Şarj ağı işletmecilerine ortak dolaşım sözleşmesi yapma hakkı verilmiş, bu sözleşmelerin imzalanmasını müteakip 30 gün içinde Kuruma bildirilmesi yükümlülüğü getirilmiş ve Kuruma bu faaliyetlere ilişkin usul ve esaslar ile gerekli protokolleri belirleme yetkisi tanınmıştır. Bu mekanizma, farklı şarj ağları arasında kullanıcı geçişkenliğini sağlayarak piyasanın birlikte çalışabilirliğini güçlendirecektir.

Fiyatlandırma rejimindeki değişiklikler titizlikle incelenmelidir. Eski düzenlemede Madde 25'in birinci fıkrasında yer alan "farklı tip ve güçteki şarj üniteleri için farklı fiyatlar belirlenebilir" cümlesi kaldırılmıştır. Bu cümlenin kaldırılmasıyla birlikte yeniden düzenlenen dördüncü fıkra, fiyat farklılaştırmasını yalnızca AC ve DC şarj üniteleri ile mobil şarj istasyonları arasında sınırlamaktadır. Bunun pratikte anlamı şudur: eski rejimde bir şarj ağı işletmecisi DC 50 kW şarj ünitesi için farklı, DC 150 kW için farklı, DC 350 kW için farklı fiyatlar belirleyebilirken, yeni düzenlemede aynı kategori içinde güç bazlı fiyat farklılaştırması yapılamamaktadır. DC kategorisindeki tüm şarj ünitelerinde — güçlerinden bağımsız olarak — aynı fiyat uygulanacaktır.

Ancak bu kısıtlamayı dengeleyen iki esneklik mekanizması getirilmiştir: şarj ağı işletmecisi şarj istasyonunun bulunduğu lokasyona ve günün saatlerine göre indirimli fiyat uygulayabilecek ve indirimli fiyat uygulandığında şarj hizmetinin başladığı saat dilimindeki fiyat esas alınacaktır. Sadakat sözleşmesi üzerinden uygulanan yüzde 25 tavan fiyat kuralının kapsamı "halka açık şarj istasyonlarında" ifadesiyle belirginleştirilmiş, fiyat ilan yükümlülüğüne rezervasyon ve işgaliye bedelleri de eklenmiştir. Ayrıca şarj ağı işletmecisine, DC güçteki şarj ünitelerinde araç batarya doluluğu yüzde 85 ve üzeri olan elektrikli araçların şarj hizmetini kullanıcıya önceden bilgi vermek koşuluyla sonlandırma hakkı tanınmıştır.

Şarj istasyonlarının şarj ağına eklenmesinde İşyeri Açma ve Çalışma Ruhsatı düzenlemesinde önemli bir usul değişikliği yapılmıştır. Eski Madde 17'nin birinci fıkrası, şarj ağına istasyon ekleme başvurusunda İşyeri Açma ve Çalışma Ruhsatlarına İlişkin Yönetmelik hükümleri uyarınca alınan belgenin de şebeke işletmecisi belgesiyle birlikte Kuruma sunulmasını gerektiriyordu. Yeni düzenlemede bu belge başvuru aşamasında artık istenmemekte, yalnızca şebeke işletmecisi tarafından verilen olumlu görüş belgesi yeterli görülmektedir. Buna karşılık Madde 23'ün yeniden düzenlenen birinci fıkrası, şarj istasyonlarının faaliyetlerini İşyeri Açma ve Çalışma Ruhsatlarına İlişkin Yönetmelik hükümlerine göre yürüteceğini belirtmektedir. Bu değişiklik, belge sunma yükümlülüğünü başvuru aşamasından işletme aşamasına kaydırmakta ve ağ genişletme sürecini hızlandırmaktadır. Ayrıca olumlu görüş belgesine üç aylık bir geçerlilik süresi getirilerek, düzenlendiği tarihten itibaren en geç üç ay içinde Kuruma sunulmaması halinde belgenin geçerliliğini yitireceği hükme bağlanmıştır.

Başvuru ve belge düzenleme işlemleri elektronik ortama taşınmış, şebeke işletmecisi tarafından uygun görülmeyen başvurulara yapılan itirazların Kurul tarafından "karara bağlanacağı" ifadesiyle sonuçlandırma yükümlülüğü netleştirilmiştir.

Bilgi güvenliği alanında getirilen TS ISO/IEC 27001 standardı zorunluluğu dikkat çekicidir. Eski Yönetmeliğin 18. maddesi yalnızca Bilgi ve İletişim Güvenliği Rehberini referans kaynak olarak işaret ediyor ve genel güvenlik önlemi alma yükümlülüğü getiriyordu. Yeni düzenleme, şarj hizmeti sunulması kapsamında kullanılan yazılım sistemlerinin, şarj cihazlarına ve bu sistemlere uzaktan erişimlere ilişkin bilişim sistemleri altyapısının TS ISO/IEC 27001 standardının güncel sürümüne uygun olmasını zorunlu kılmakta ve yetkisiz erişimlerin önlenmesi, güvenli iletişim kanallarının kullanılması, kimlik doğrulama ve erişim yetkilendirmesi ile bulut bilişim güvenliğine ilişkin tedbirlerin alınmasını esas olarak belirlemektedir. Mevcut lisans sahiplerine Geçici Madde 4 ile bir yıllık uyum süresi tanınmıştır.

Hizmet kalitesi standartları da belirgin biçimde yükseltilmiştir. Eski Madde 28'in birinci fıkrası şarj ağı işletmecisine yalnızca iletişim kanalları tesis etme ve talepleri on beş iş günü içinde sonuçlandırma yükümlülüğü getiriyordu. Yeni düzenleme, bu yükümlülüklerle ISO 18295 sertifikalı ve 7/24 kesintisiz hizmet veren bir çağrı merkezi kurma veya bu hizmeti alma, internet sitesi veya mobil uygulama üzerinden sadakat sözleşmesi olan veya olmayan tüm kullanıcılara anlık şarj hizmeti verme ve şarj ağındaki tüm istasyon ve soketlerin kullanım durumlarını,

müsaitliklerini ve fiyatlarını anlık olarak kullanıcılara sağlama yükümlülüklerini eklemiştir. Mevcut lisans sahiplerine Geçici Madde 5 ile altı aylık geçiş süresi tanınmıştır.

Otoyollarda tüketici erişilebilirliğini artıran doğrudan ödeme düzenlemesi, 1 Temmuz 2026 tarihinde yürürlüğe girecektir. Bu hükme göre Karayolları Genel Müdürlüğü'nün sorumluluğu altındaki otoyollarda şarj ağına yeni eklenen şarj istasyonlarında bulunan DC 50 kW ve üzeri güçteki şarj ünitelerinden en az bir tanesi için banka veya kredi kartı okuyucuları ya da temassız ödeme yapılabilen dijital cihazlar aracılığıyla doğrudan ödeme imkânı sağlanacak ve bu ödeme yöntemleri için kullanıcıdan ilave bedel, komisyon veya fark talep edilemeyecektir. Bu düzenlemenin yalnızca "yeni eklenen" istasyonları kapsamı, mevcut istasyonlar için geriye dönük bir yükümlülük getirmediğini göstermektedir.

Şarj istasyonu devir mekanizmasının düzenlenmesi de sektör için pratik öneme sahiptir. Yeni eklenen 17. maddenin altıncı fıkrası, bir şarj istasyonunun bir şarj ağı işletmecisinden diğerine devredilmesi sürecini yapılandırmakta; devreden ve devralan işletmecilerin Kuruma bildirim yapması, Kurum onayı sonrasında şebeke işletmecisine bildirimde bulunulması ve şebeke işletmecisi tarafından olumlu görüş belgesinin yeniden düzenlenmesi sürecini öngörmektedir.

Diğer değişiklikler arasında, muafiyet maddesinde kullanıcıların "yalnızca kendi ihtiyacı için kurduğu ya da kurdurduğu" şarj ünitelerinin şarj ağına bağlanma zorunluluğundan muaf tutulması, yeşil şarj istasyonlarına sahip şarj ağı işletmecilerinin markalarının EPIAŞ tarafından aylık olarak yayımlanması, şarj istasyonu işletmecisinin şarj ağı işletmecisinin markasıyla birlikte kendi markasını da kullanabilmesi, akıllı şarj sistemleri uygulamasına yasal zemin

oluşturulması, lisansın sona ermesi veya iptal edilmesi halinde tüzel kişinin bilgilerinin Resmî Gazete'de yayımlanması ve serbest erişim platformunda yayımlanacak verilere soket güçleri ve tipleri ile tüketilen elektrik enerjisi miktarının eklenmesi yer almaktadır.

Bütünsel olarak değerlendirildiğinde, bu değişiklik Türkiye'nin hızla büyüyen elektrikli araç şarj altyapısı piyasasının olgunlaşma sürecini yansıtmaktadır. Mobil şarj istasyonlarının düzenleyici çerçeveye alınması ve ortak dolaşım mekanizmasının kurulması piyasanın arz tarafını genişletirken, güç bazlı fiyat farklılaştırmasının kaldırılması ve hizmet kalitesi standartlarının yükseltilmesi tüketici korumasını güçlendirmektedir. Özellikle DC kategori içinde güç bazlı fiyat farklılaştırmasının kaldırılması, yüksek güçlü DC şarj altyapısına yatırım yapan işletmecilerin maliyet yapılarını yeniden değerlendirmelerini gerektirecektir. Şarj ağı işletmecilerinin TS ISO/IEC 27001 sertifikasyonu, ISO 18295 sertifikalı çağrı merkezi kurulumu ve anlık veri paylaşım altyapısı gibi yatırım gerektiren yükümlülüklere geçiş süreleri içinde uyum sağlamaları öncelikli bir operasyonel gereklilik olarak öne çıkmaktadır.

2. ENERJİ PİYASASI DÜZENLEME KURULU KARARLARI

2.1. EPDK'nın 18.03.2026 Tarih ve 14403 sayılı Kurul Kararı (R.G. 19.03.2026 – 33201)

19 Mart 2026 tarihli ve 33201 sayılı Resmî Gazete'de yayımlanan 18.03.2026 Tarih ve 14403 sayılı EPDK Kurul Kararı ile 27/06/2007 tarihli ve 1240 sayılı Petrol Piyasasında Dağıtıcı Lisansı Sahiplerinin Bayi Denetim Sistemine İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında Kurul Kararının EK-1'ini oluşturan Otomasyon Sistemi Kılavuzu yenilenmiştir. Karar 1 Temmuz 2026 tarihinde yürürlüğe girecek olup, dağıtıcı lisansı sahipleri ve yetkilendirilmiş otomasyon şirketlerine uyum için yaklaşık üç buçuk aylık bir geçiş süresi tanınmıştır.

Eski ve yeni kılavuzun karşılaştırılmasında iki temel yenilik tespit edilmektedir. Birincisi ve en dikkat çekici olanı, mevcut kılavuzda bulunmayan A-1c kodlu "İstasyon Otomasyon Sistemi Stok Durumu" raporunun sisteme eklenmesidir. Eski kılavuzda tanımlar tablosunda A-1a, A-1b, A-2, A-3, A-4, A-5, UE-1, UE-4D, UE-4T, UE-5, E-4, E-5, E-6 ve E-7 rapor türleri yer alırken, yeni kılavuzda bu listeye A-1c raporu eklenmiştir. A-1c raporu, ağ hizmeti aracılığıyla 30 dakika sıklığında gönderilecek olup her bir tank için anlık stok verilerini — veri oluşum zamanı, bayi lisans numarası, köy/demiryolu pompa numarası, tank numarası, tank kapasitesi, akaryakıt türü ve tank stok miktarı — içermektedir. Eski kılavuzda istasyon stok verileri günlük olarak A-1a raporu aracılığıyla yalnızca gün başı stok şeklinde bildiriliyordu; yeni düzenlemede ise yarım saatlik periyotlarla kesintisiz stok takibi yapılabilecektir. Bu raporun bir diğer kritik özelliği, düzeltme yapılamamasıdır; hatalı veri gönderilmesi halinde yeniden bildirim yapılması gerekmektedir. Ayrıca bildirim gece 00:00'dan başlayacak şekilde her yarım saatte bir gönderilmek zorunda olup, sisteme gelen her yeni kayıt önceki kaydın üzerine yazılmaktadır.

Teknik sebepler veya arıza nedeniyle veri elde edilemediğinde ise son başarılı veri yarım saatte bir gönderilmeye devam edecektir.

İkinci yenilik, A-1a ve A-1b raporlarının oluşturulması sırasında uygulanacak belirsizlik oranı hesaplama formüllerinin kılavuza eklenmesidir. Eski kılavuzda bu formüller yer almıyordu. Yeni kılavuz, tank bazında günlük olarak her bir akaryakıt türü için iki aşamalı bir belirsizlik kontrolü getirmektedir. Birinci koşulda, gün başı stok miktarı ile dolun ve satış miktarları kullanılarak hesaplanan stok miktarı ile bir sonraki gün başı stok miktarı arasındaki mutlak fark (K_1) değerlendirilmekte; ikinci koşulda ise bu farkın yüzdesel oranı (K_2) hesaplanmaktadır. K_1 için en fazla 288 litre ve K_2 için en fazla yüzde 3 eşikleri belirlenmiş olup, bu eşiklerin aşılması halinde belirsizlik oranı dikkate alınmaktadır. Bu formüller, stok verilerindeki sapmaların otomatik ve standart bir yöntemle tespit edilmesine olanak tanımakta ve dağıtıcı lisansı sahiplerinin çapraz kontrol sorumluluklarını somut matematiksel kriterlere bağlamaktadır.

Bu iki yenilik dışında, her iki kılavuzun yapısal çerçevesi büyük ölçüde korunmuştur. Genel koşullar bölümündeki 9 madde, uzaktan erişim sisteminin asgari koşullarındaki 20 madde, mevcut rapor türlerinin (A-1a, A-1b, A-2, A-3, A-4, A-5, UE-1, UE-4D, UE-4T, UE-5, E-4, E-5, E-6, E-7) yapıları, veri alanları ve bildirim süreleri iki kılavuzda da aynı biçimde yer almaktadır.

DNS üzerinden erişim, HTTPS protokolü zorunluluğu, 5070 sayılı Kanun kapsamında nitelikli elektronik sertifika gereksinimi, beş yıllık geçmişe dönük sorgulama imkânı, zaman damgası doğrulama mekanizması ve OLAP Veri Küpü gibi raporlama altyapısı gereksinimleri de değişmeksizin korunmaktadır.

Sektörel etki açısından değerlendirildiğinde, A-1c raporunun eklenmesi EPDK'nın akaryakıt istasyonlarındaki stok hareketlerini neredeyse gerçek zamanlı izleme kapasitesine kavuşması anlamına gelmektedir. Mevcut kılavuzda uzaktan erişim sistemi üzerinden 30 dakikalık periyotlarla alınan UE-1 detaylı raporu zaten stok açılış-kapanış ve tank seviyesi azalma verilerini içermekteydi; ancak bu veriler uzaktan erişim sistemi aracılığıyla elde ediliyor ve doğrudan ağ hizmeti üzerinden Kuruma iletilmiyordu. Yeni A-1c raporu ile bu veriler doğrudan ağ hizmeti kanalıyla Kuruma aktarılacak ve uzaktan erişim sisteminden bağımsız bir veri kaynağı oluşturulacaktır. Bu çift katmanlı yapı — hem ağ hizmeti üzerinden doğrudan bildirim hem de uzaktan erişim sistemi üzerinden denetim — çapraz kontrol kapasitesini önemli ölçüde artıracaktır. Belirsizlik oranı formüllerinin eklenmesi ise dağıtıcı lisansı sahiplerinin stok sapmalarını değerlendirirken kullanacakları nesnel kriterleri standartlaştırmakta ve kayıt dışı akaryakıt satışı ile kaçak ikmal tespitine yönelik denetim altyapısını güçlendirmektedir. Dağıtıcı lisansı sahipleri ve yetkilendirilmiş otomasyon şirketlerinin 1 Temmuz 2026 yürürlük tarihine kadar mevcut otomasyon altyapılarını 30 dakikalık periyotlarla kesintisiz A-1c verisi iletecek şekilde güncellemeleri ve belirsizlik oranı hesaplama mekanizmalarını sistemlerine entegre etmeleri gerekmektedir.

2.2. EPDK'nın 26.03.2026 Tarih ve 14417 sayılı Kurul Kararı (R.G: 27.03.2026 – 33206)

27 Mart 2026 tarihli ve 33206 sayılı Resmî Gazete'de yayımlanan 26.03.2026 Tarih ve 14417 sayılı EPDK Kurul Kararı ile 25/09/2025 tarihli ve 13808 sayılı Dağıtıcılar Arası LPG Ticareti Hakkında Kurul Kararının iki maddesinde değişiklik yapılmıştır. Değişiklik yayımı tarihinde yürürlüğe girmiştir.

Birinci değişiklik, Kararın 4. maddesinin birinci fıkrasına ilişkindir. Eski fıkra, dağıtıcılar arası LPG ticareti izin başvurusunun "sadece izleme dönemi ve/veya faaliyet dönemi içinde ithalat yoluyla LPG temin etmiş LPG dağıtıcı lisansı sahipleri tarafından" yapılabileceğini düzenlemekteydi. Yeni fıkra ise başvurunun "izleme dönemi ve/veya faaliyet dönemi içinde ithalat yoluyla veya rafinerilerden LPG temin etmiş LPG dağıtıcı lisansı sahipleri tarafından" yapılabileceğini öngörmektedir. Bu fıkrada iki iç içe geçmiş değişiklik bulunmaktadır. Birincisi, "sadece" ibaresinin kaldırılmasıdır; bu, sınırlayıcı vurguyu yumuşatmaktadır. İkincisi ve asıl belirleyici olanı, "ithalat yoluyla" ifadesinin yanına "veya rafinerilerden" ibaresinin eklenmesidir. Eski düzenlemede dağıtıcılar arası LPG ticareti izni münhasıran ithalat yoluyla LPG temin etmiş dağıtıcılara açıkken, yeni düzenlemede yurt içi rafinerilerden LPG temin eden dağıtıcılar da bu izne başvurabilecektir.

İkinci değişiklik, Kararın 5. maddesinin ikinci fıkrasına ilişkindir. Eski fıkra, izin sahibi tarafından bir faaliyet dönemi içinde dağıtıcılar arası LPG ticareti kapsamında yapılabilecek toplam teslim miktarının "izin sahibinin aynı dönem içinde ithalat yoluyla temin ettiği LPG miktarından fazla olamayacağını" düzenlemekteydi. Yeni fıkrada bu ifade "izin sahibinin aynı dönem içinde ithalat yoluyla ve rafinerilerden temin ettiği LPG miktarından fazla olamaz" şeklinde değiştirilmiştir.

Fıkranın devamında yer alan stok aktarımı hükmü (yeni faaliyet döneminde de izin alınması koşuluyla önceki dönemden kalan ve lisanslı tesislerde bulunan stokun bir sonraki faaliyet dönemine aktarılacağına ilişkin cümle) aynen korunmuştur.

Bu iki değişiklik birlikte değerlendirildiğinde, tutarlı ve tamamlayıcı bir bütün oluşturmaktadır. Birinci değişiklik başvuru yeterliliğini genişletmekte, ikinci değişiklik ise teslim miktarı tavanını belirleyen referans havuzunu aynı doğrultuda genişletmektedir. Birincisi olmadan ikincisi anlamsız, ikincisi olmadan birincisi eksik kalacağından, iki değişikliğin eş zamanlı yapılması hukuk tekniği açısından doğru bir tercih olmuştur.

13808 sayılı Kararla Eylül 2025'te oluşturulan dağıtıcılar arası LPG ticareti mekanizması, başlangıçta yalnızca ithalatçı dağıtıcılara açık bir sistem olarak tasarlanmıştı. Bu tercihin muhtemel gerekçesi, ithalat kapasitesine sahip büyük dağıtıcıların piyasadaki arz fazlasını diğer dağıtıcılara yönlendirerek piyasa likiditesini artırma hedefiydi. Ancak bu yapı, yurt içi rafineri kaynaklı LPG temin eden dağıtıcıları dağıtıcılar arası ticaretin dışında bırakıyordu. Yapılan değişiklikle bu asimetri giderilmiş ve rafineri kaynaklı temin eden dağıtıcılar arası ticaretin hem yetkilendirme hem de hacim hesaplama sürecine dahil edilmiştir.

Bu değişikliğin piyasa etkisi birkaç boyutta değerlendirilmelidir. Olumlu yönden bakıldığında, rafineri kaynaklı LPG temin eden dağıtıcıların da dağıtıcılar arası ticarete katılabilmesi potansiyel satıcı sayısını artıracak ve arz çeşitliliğini güçlendirecektir.

Teslim miktarı tavanının hem ithalat hem de rafineri alımlarını kapsayacak şekilde genişletilmesi, dağıtıcılar arası ticarete konu edilebilecek toplam hacmi artıracak ve özellikle küçük ve orta ölçekli dağıtıcıların LPG temin alternatiflerini çoğaltacaktır. Öte yandan 5. maddenin üçüncü fıkrasındaki teslim miktarı kısıtlamasına uyulmaması halinde uygulanacak idari yaptırım ve izin sonlandırılması mekanizması aynen korunduğundan, rafineri kaynaklı teminin de tavan hesaplamasına dahil edilmesiyle denetim kapsamı genişlemektedir. İzin sahiplerinin artık hem ithalat hem de rafineri alım hacimlerini doğru biçimde belgelemesi ve bu toplam miktarı aşmayacak şekilde dağıtıcılar arası teslimlerini planlaması gerekmektedir.

5. maddenin dördüncü fıkrasında yer alan ve 5307 sayılı Kanunun 5. maddesinin onuncu fıkrasına dayanan kuralın (toptan LPG ticareti kapsamında satın alınan LPG'nin başka bir dağıtıcıya satılmaması hükmünün) aynen korunmuş olması da not edilmelidir. Bu kural, dağıtıcılar arası LPG ticareti izninin yalnızca birincil temin kaynağından, yani doğrudan ithalat veya doğrudan rafineri alımından elde edilen LPG için geçerli olduğunu, toptan ticaretten temin edilen LPG'nin bu mekanizma kapsamında yeniden satışa konu edilemeyeceğini teyit etmektedir. Değişikliğin kapsamı bu çerçevede okunmalıdır; rafineri kaynaklı teminin eklenmesi, dağıtıcılar arası ticarete konu edilebilecek LPG'nin kaynağını genişletmekle birlikte, toptan ticaretten elde edilen LPG'nin yeniden satış yasağını ortadan kaldırmamaktadır.

3. ENERJİ UYUŞMAZLIKLARI YARGI KARARLARI

ANAYASA MAHKEMESİ

Esas No: 2024/133

Karar No: 2025/233

Karar tarihi: 26.11.2025

R.G. Tarih - Sayı: 10.3.2026-33192

10 Mart 2026 tarihli ve 33192 sayılı Resmî Gazete'de yayımlanan Anayasa Mahkemesinin 26/11/2025 tarihli ve E.2024/133, K.2025/233 sayılı kararı, 2/5/2024 tarihli ve 7501 sayılı Maden Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanunla 4646 sayılı Doğal Gaz Piyasası Kanunu, 5346 sayılı Yenilenebilir Enerji Kaynaklarının Elektrik Enerjisi Üretimi Amaçlı Kullanımına İlişkin Kanun ve 6446 sayılı Elektrik Piyasası Kanununda yapılan değişikliklerin Anayasaya uygunluk denetimine ilişkindir. Karar, 126 milletvekili tarafından açılan iptal davası üzerine verilmiş olup enerji piyasası düzenleyici çerçevesinin birden fazla ayağını etkileyen iptal ve ret hükümleri içermekte ve iptal edilen hükümlerin yürürlüğü Resmî Gazete'de yayımdan itibaren dokuz ay ertelenmiştir.

4646 sayılı Kanun'a ilişkin olarak Mahkeme, 7501 sayılı Kanunun 6. maddesiyle aynı bende eklenen iki düzenlemeyi farklı biçimde değerlendirmiş ve bu farklı değerlendirme Mahkemenin yürütmeye verilen düzenleme yetkisinde aradığı belirlilik eşliğini somut biçimde ortaya koymuştur. Birinci alt bendin birinci paragrafına eklenen dördüncü cümle "Bakanlık görüşü alınarak sağlanacak istisnalar Kurul tarafından bu madde uyarınca yayımlanan usul ve esaslarda düzenlenir" bölümü, yüzen LNG tesislerinin işletilmesi ve yer değişikliği kapsamında EPDK Kuruluna istisna belirleme yetkisi vermektedir.

Mahkeme bu hükmü Anayasanın 13. ve 48. maddeleri çerçevesinde teşebbüs özgürlüğünün kanunla sınırlanması ilkesine aykırı bulup iptal etmiştir. Mahkemenin gerekçesinde, yüzen LNG tesislerinin işletilmesi ve yer değişikliği kavramlarının doğal gaz depolama faaliyetinin birer parçası niteliğinde genel ifadeler olduğu, bu kavramların Kurul tarafından sağlanacak istisnalar bakımından objektif ölçüt olarak değerlendirilemeyeceği, kuralda Kurula verilen yetkinin kapsam ve sınırının yeterli açıklıkta düzenlenmediği ve takdir yetkisinin doğrudan Kurula bırakıldığı tespitleri yer almaktadır. Bu iptal kararına Ömer Çınar tek başına karşıoy kullanmıştır. İptal edilen bu bölümün ardından aynı cümlelerin geri kalan kısmının uygulanma imkânı kalmadığından, bu kısım da 6216 sayılı Kanunun 43. maddesinin dördüncü fıkrası gereğince oybirliğiyle iptal edilmiştir. Buna karşılık aynı bendin ikinci alt bendinin ikinci paragrafına eklenen üçüncü cümledeki "Bakanlık görüşü alınarak Kurul kararı ile belirli süre muaf tutulabilirler" ibaresini Mahkeme oybirliğiyle Anayasaya uygun bulmuştur. Bu hüküm, mevcut depolama tesislerinin, kapasite artışlarının veya yeni yapılacak tesislerin sisteme erişim hükümlerinden belirli süre muaf tutulabilmesini düzenlemekte olup Mahkeme, muafiyetin kapsamının kullanım oranları ve rekabet koşulları gibi ölçütlerle sınırlandırıldığını, kuralın belirli, ulaşılabilir ve öngörülebilir nitelikte olduğunu ve mevcut tesislerin etkin kullanımı ile arz güvenliğinin teminine yönelik kamu yararı amacı taşıdığını değerlendirmiştir. İki düzenlemenin birinin Kurula adeta sınırsız bir takdir alanı bırakırken diğerinin objektif ölçütlerle çerçevelenmiş olması, Mahkemenin sonuca varmasında belirleyici olmuştur.

5346 sayılı Kanun bakımından Mahkeme iki ayrı maddeyi incelemiş ve iki farklı sonuca varmıştır. Kanunun 4. maddesinin ikinci fıkrasının değiştirilen ikinci cümlesiyle YEKA yarışmalarına ilişkin usul ve esasların ilgili yarışma şartnamesinde Bakanlık tarafından belirleneceği öngörülmekteydi. Mahkeme bu düzenlemeyi Anayasanın 2. maddesindeki hukuk devleti ve belirlilik ilkesi gerekçesiyle oybirliğiyle iptal etmiştir. Mahkemenin gerekçesinde, ne 5346 sayılı Kanunda ne de başka bir kanunda YEKA kullanım hakkına yönelik yapılacak yarışmayla ilgili genel nitelikte bir çerçevenin belirlenmediği, bu koşullarda Bakanlığa tanınan geniş takdir yetkisinin yarışmaya katılacak yatırımcılar açısından belirli ve öngörülebilir nitelikte olmadığı tespit edilmiştir. Mahkemenin bu tespitteki yaklaşımının özünde, şartnameye atıf yapılmasının kendiliğinden Anayasaya aykırı görülmesi değil, şartnameye bırakılan alanın genişliği ve kanunda yarışmanın esaslı unsurlarının dahi gösterilmemiş olması yer almaktadır. Buna karşılık aynı fıkranın değiştirilen üçüncü cümlesindeki yarışma sonucunda oluşan fiyat ve bedelin yarışma şartnamesinde belirlenecek süre boyunca YEKDEM kapsamında değerlendirileceğine ilişkin düzenleme oybirliğiyle Anayasaya uygun bulunmuştur. Mahkeme bu hükmün, yenilenebilir enerji yatırımlarının alım garantisi yoluyla teşvikine yönelik olduğunu, yenilenebilir enerjinin enerjide dışa bağımlılığın azaltılmasında önemli bir araç olduğunu ve kuralın kapsam ve içerik itibarıyla belirli bulunduğunu değerlendirmiştir. İki düzenleme arasındaki bu ayrım, Mahkemenin kanunda yer alan her türlü şartname atfını kendiliğinden Anayasaya aykırı görmediğini, esas olanın kanunun ilgili düzenleme alanında yeterli bir normatif çerçeve ortaya koyup koymadığı olduğunu göstermektedir.

Aynı Kanununun 6. maddesinin değiştirilen ikinci fıkrasında düzenlenen lisanssız üretimden lisanslı üretime geçiş mekanizması, kararın belki de en teknik gerekçeli bölümünü oluşturmaktadır. Mahkeme, birinci cümlede yer alan "lisans alma bedeli" ibaresini Anayasanın 13., 35., 48. ve 73. maddelerine aykırı bularak iptal etmiştir. Mahkemenin gerekçedeki yöntemi dikkat çekicidir. Mahkeme önce lisans alma bedelinin hukuki niteliğini tespit etmiş, kendi yerleşik içtihadına atıfla bu bedelin bir iş veya faaliyetin yapılmasına yetkili kuruluşlar tarafından verilen izin nedeniyle öngörülen mali yükümlülük niteliğini taşıdığını ve bu itibarla resim benzeri mali yükümlülük olduğu sonucuna ulaşmıştır. Bu nitelendirme, kuralın anayasaya uygunluk denetimini Anayasanın 73. maddesindeki verginin kanuniliği ilkesi çerçevesine taşımıştır. Mahkeme, vergilerin kanuniliği ilkesinin yürütmenin hiçbir şekilde yetkilendirilemeyeceği anlamına gelmediğini kabul etmekle birlikte, en azından matrah, oran, alt ve üst sınır veya belirleme ölçütleri gibi temel esasların kanunda yer alması gerektiğini vurgulamış; kuralda lisans alma bedelinin yükümlüsü ile konusunun belirlendiğini ancak miktarına ilişkin ne nispi oran ne maktu tutar ne de başka bir objektif ölçüt belirlenmediğini, bedelin doğrudan EPDK'nın takdirine bırakıldığını tespit etmiştir. Bu iptal kararına Rıdvan Güleç ile Ömer Çınar karşıoy kullanmışlardır. Mahkemenin bu yaklaşımının enerji hukuku bakımından önemli bir uyarı niteliği taşıdığı söylenmelidir. Mevzuatta bedel, katkı payı, ücret, sistem bedeli gibi adlar altında öngörülen ekonomik külfetler bakımından Mahkeme isimlendirmeye değil işlev ve niteliğe bakmakta, kamu gücüyle dayatılan ve özel kişilerin malvarlığında tek taraflı külfet doğuran her yükümlülüğü vergi benzeri mali yükümlülük rejimine tabi tutmaktadır.

Lisans alma bedeli ibaresinin iptali, birinci cümlenin geri kalan kısmının ve ikinci cümlenin de uygulanma imkânını ortadan kaldırmış ve bu hükümler 6216 sayılı Kanunun 43. maddesinin dördüncü fıkrası gereğince oybirliğiyle iptal edilmiştir. Bu iptal hükmünün dokuz ay sonra yürürlüğe girmesi de oybirliğiyle kararlaştırılmıştır. Buna karşılık üçüncü cümlede düzenlenen ve lisanssız üretime devam eden tesislerin ihtiyaç fazlası elektriğinin piyasa takas fiyatını geçmemek üzere Cumhurbaşkanınca belirlenecek fiyat üzerinden satılmasını öngören hüküm oybirliğiyle Anayasaya uygun bulunmuştur. Mahkeme bu değerlendirmesinde yalnızca kanunilik denetimi değil, ölçülülük incelemesi de yapmış; piyasa takas fiyatının üst sınır olarak belirlenmesinin yeterli bir kanuni çerçeve çizdiğini, fiyatlandırma mekanizmalarına ilişkin düzenlemelerin uzmanlık ve teknik bilgi gerektirdiğini ve lisanssız üretim faaliyetinin amacının tüketicilerin elektrik ihtiyacını kendi tesisinden karşılamak olduğu, bu nedenle ihtiyaç fazlasının satışına getirilen sınırlamanın lisanslı üretimle aynı düzlemde rekabet yaratmama ve piyasa dengesini koruma amacı taşıdığını değerlendirmiştir.

6446 sayılı Kanuna eklenen geçici 32. maddeye ilişkin olarak Mahkeme, YEKA yarışmaları sonucunda imzalanan sözleşmeleri ve mevcut lisans, önlisans veya lisans başvurularını sonlandırmak ya da kurulu güç düşümü suretiyle tadil etmek isteyen tüzel kişilerin teminatlarının kısmen veya tamamen iade edilmesini öngören her iki fıkra düzenlemesini de oybirliğiyle Anayasaya uygun bulmuştur. Mahkeme önce lisans ve önlisans süreçlerinde sunulan teminatların Anayasanın 35. maddesi kapsamında mülk teşkil ettiğini tespit etmiş, ardından teminata ilişkin iade oranının tespitinde dikkate alınacak usul ve esasların Elektrik Piyasası Lisans Yönetmeliği ve

Yenilenebilir Enerji Kaynak Alanları Yönetmeliği ile önceden belirlendiğini, kurulu güç esas alınarak teminat hesabı yapılmasının ve YEKA sözleşmesi aşamasında yatırım henüz gerçekleştirilmemişse teminatın tamamının iadesinin objektif ve öngörülebilir ölçütler oluşturduğunu değerlendirmiştir. Mahkemeye göre düzenlemenin amacı, yatırımdan beklenen faydanın sağlanması, tahsis edilmiş üretim kapasitesinin atıl kalmaması ve yükümlülüklerini yerine getiremeyen aktörlerin sistemde kilitlenmeye yol açmamasıdır. Bununla birlikte teminat iadesine ilişkin düzenlemenin norm düzeyinde Anayasaya uygun bulunmuş olması, uygulamada idarenin benzer durumdaki başvuru arasında farklı muamelede bulunması veya mevzuatı tutarsız biçimde uygulaması hâlinde bireysel idari işlemler bakımından yargı denetiminin ve bireysel başvuru yolunun açık olduğu gerçeğini ortadan kaldırmamaktadır.

İptal hükümlerinin yürürlüğünün dokuz ay ertelenmesi, kanun koyucuya bu süre içinde yeni düzenleme yapma imkânı tanımaktadır. Resmî Gazete'de yayım tarihi olan 10 Mart 2026 esas alındığında iptal hükümleri 10 Aralık 2026 tarihinde yürürlüğe girecektir. Bu tarihe kadar YEKA yarışma usul ve esaslarına ilişkin kanuni çerçevenin oluşturulması, lisanssız üretimden lisanslı üretime geçişte lisans alma bedelinin matrah, oran, alt ve üst sınır gibi temel öğelerinin kanun düzeyinde belirlenmesi ve yüzen LNG tesisleri istisnasının kapsam ve sınırının kanunla düzenlenmesi gerekmektedir.

Erteleme kararları bakımından oy dağılımı homojen değildir. 5346 sayılı Kanunun 6. maddesindeki lisans alma bedeli iptaline ilişkin erteleme oybirliğiyle kararlaştırılırken, 4646 sayılı Kanunun 4. maddesinin dördüncü fıkrasının (d) bendinin birinci alt bendinin birinci paragrafının dördüncü cümlesi ile 5346 sayılı Kanunun 4. maddesinin ikinci fıkrasının ikinci cümlesi yönünden Engin Yıldırım, Yusuf Şevki Hakyemez ve Kenan Yaşar erteleme kararına karşıoy kullanmışlardır. Bu karşıoylarda iptal hükümlerinin Resmî Gazete'de yayımlandıkları anda yürürlükten kalkmasının asıl kural olduğu, yürürlüğün ertelenmesinin ancak gerçekten zorunlu ve telafisi güç sonuçların doğacağı durumlarda sınırlı tutulması gerektiği, özellikle YEKA yarışmalarına ilişkin düzenleme bakımından çoğunluğun işaret ettiği nitelikte bir hukuki boşluğun gerçekten doğmayacağı vurgulanmıştır.

T.C.
ADANA
BÖLGE ADLİYE MAHKEMESİ
17. HUKUK DAİRESİ
Esas No : 2025/182
Karar No : 2026/528
Karar Tarihi : 12.03.2026

DAVA:

Davacı Vekili Dava Dilekçesinde Özetle: Davacı şirket tarafından davalının adresinde yapmış oldukları kontrolde, davalı borçlunun şirket bilgisi dışında şirket kayıtlarında olmayan bir sayaçla tüketim yaparak kaçak elektrik kullanıldığını tespit ederek 16/12/2022 tarih ve ... seri nolu tutanak düzenlenmiş olduğunu, tutanak tahakkuk bedeli ödenmemesi üzerine davalı hakkında İcra Müdürlüğünün 2023/4397 yılı icra dosyasındaki 692.568,34 TL borcu için icra takibi başlatıldığını, davalının itirazı üzerine takibin durmuş olduğunu, işlemlerin enerji piyasası tüketici hizmetleri yönetmeliğine göre yapılmış olduğunu, borçlu tarafından yapılan itirazın haksız olduğunu belirterek itirazın iptali, takibin devamını ve alacağın %20'sinden aşağı olmamak üzere icra inkar tazminatına hükmolunmasına yargılama giderleri ve avukatlık ücretinin karşı tarafa tahmiline karar verilmesini talep ve dava etmiştir.

CEVAP:

Davalı Vekili Cevap Dilekçesinde Özetle: İcra takibine dayanak olan ... seri nolu sayaçtan baz istasyonuna elektrik alınmadığını, baz istasyonun 2022 yılı Kasım ayında faaliyete başladığı elektriği davaya konu olmayan başka bir sayaçtan aldığını, bu nedenle kaçak elektrik kullanmadıklarını ve kaçak borçları olmadığını, ayrıca borcu kabul etmemekle birlikte borca işletilen faizin yasal faiz olması ve KDV alınmaması gerektiğini,

davacı taraf kötüniyetli olarak davaya konu icra takibine ilişkin bilgi ve belgeleri müvekkili şirkete tebliğ etmekten imtina ettiğini, 16.12.2022 tarihli kaçak kullanım tespiti iddiasının 1 yıl aradan sonra icra takibine konu edilmesi, müvekkili şirketin türkiye çapında hizmet veren bir şirket olması ve ulaşılabilirliğinin yüksek olması göz önünde bulundurulduğunda ödeme emrinin 2023 yılında tebliğ edilmiş olması faize ilişkin gelirin yükseltilmesi amacı taşıdığını, kötüniyetli olduğunu, davaya konu icra takibine ait borcu kabul etmemekle birlikte emsal yargıtay kararları ışığında davacının gerekli araştırmayı yapmadan abonelik ilişkisi varsa bunun kime ait olduğunu ispat etmeden tarafınca kaçak kullanım bedelini yansıtması hukuka aykırılık teşkil ettiğini, davacı yan kendi kurum personelleri tarafından yapılan saha araştırması neticesinde davalı/borçlunun kaçak tutanağın tanzim edildiği, adreste bulunan baz istasyonunun ... iletişim hizmetleri a.ş'ye ait olduğu, kullanılan sayacın baz istasyonuna ait olduğu ve sayacın üzerinde ... yazdığı yönünde tespitle bulunulduğunu iddia ettiklerini, davacı kurum personelleri tarafından yapılmış olan bu tespitler ile kaçak tespit tutanağının düzenlendiği sayacın davalı/borçluya ait olduğu ispatlanarak davalının fiili kullanıcı olduğu açıkça ortaya konulduğu iddia edildiği, tarafları olmadığı görgü tespit tutanağı haricinde herhangi bir delil sunamayan davacı tarafın işbu iddialarının delillendirilemediği için dikkate alınmaması gerektiğini, davaya konu icra takibine ait borcu kabul etmemekle birlikte kaçak elektrik tüketimi tespit tutanağı kullanım şekli gerçeği yansıtmamakta olduğu, müvekkili şirket dava konusu olmayan başka bir sayaç üzerinden enerji tüketimi yaptığı,

işbu tüketime ilişkin ödemelerini de eksiksiz olarak yerine getirdiğini, davaya konu icra takibine ait borcu kabul etmemekle birlikte emsal yargıtay kararları ışığında gecikme zammı ve kdv'nin istenemeyeceği, takibe işletilecek faizin ise ancak %9 yasal faizin uygulanması gerektiği açıkça ortada olduğu, emsal yargı kararları bulunduğunu belirterek davanın usulden reddini, davanın esasan reddini, yargılama giderleri ve vekalet ücretinin davacı tarafa yükletilmesine karar verilmesini talep etmiştir.

İLK DERECE MAHKEMESİ KARARININ ÖZETİ:

Mahkemece".... Yapılan incelemede 16.12.2022 tarihli ... seri numaralı kaçak elektrik tüketimi tespit tutanağı ile davacı kurum kayıtlarında olmayan sayaçla tüketim yapıldığının tespit edildiği, tutulan tutanak, dinlenen tutanak tanıklarının görgüye dayalı beyanları ve alınan bilirkişi raporu ile davalının tutanağa konu sayaçtan elektrik enerjisi sağladığının sabit olduğu, oluşan durumun Elektrik Piyasası Tüketici Hizmetleri Yönetmeliği 42/1-a maddesi uyarınca kaçak elektrik enerjisi tüketimi olarak kabul edileceği anlaşılmış, tüketim miktarının hesaplanması yönünden yapılan değerlendirmede davalının abonelik elektrik kullanımı ile ilgili doğru bilgi ve belgenin davacı kurumca dosyaya sunulmadığı, bu hususta ispat yükünün davacı üzerinde bulunduğu, Elektrik Piyasası Tüketici Hizmetleri Yönetmeliği 45/1-a maddesi uyarınca kullanım süresi ile ilgili doğru bilgi ve belge bulunmaması halinde 90 süre üzerinden hesaplama yapılması gerektiği, bu halde hükme esas alınan bilirkişi raporu ile yapılan hesaplama sonucunda 90 günlük kaçak kullanım bedeli 24.051,35 TL asıl alacak miktarının ve 126,23 TL KDV nin hesaplandığı, bu yönden bilirkişi raporunun denetime açık ve hüküm kurmaya elverişli olduğu anlaşılmış, son ödeme tarihi ile icra takip tarihi arasında

587,12 TL işlemiş yasal faiz bulunduğu yapılan hesaplama ile anlaşılacakla belirtilen alacaklar yönünden davalı borçlunun itirazının iptaline, davanın kısmen kabul kısmen reddine karar verilmiştir.

Alacak yargılamayı gerektirdiğinden ve likit olmadığından icra inkar tazminatı talebinin reddine karar verilmiştir.

Davalı-borçlunun İcra Müdürlüğünün 2023/4397 Esas sayılı icra dosyasına yaptığı itirazının 24.051,35-TL asıl alacak, 587,12-TL işlemiş faiz ve 126,23-TL KDV olmak üzere toplam 24.878,86-TL alacak yönünden İPTALİNE, takibin iş bu alacak ve takip tarihinden itibaren asıl alacağa işleyecek yıllık yasal faiz oranı üzerinden DEVAMINA, fazlaya ilişkin istemin REDDİNE,

Alacak yargılamayı gerektirdiğinden ve likit olmadığından icra inkar tazminatı talebinin reddine," karar verilmiştir.

DAVACI VEKİLİ TARAFINDAN İLERİ SÜRÜLEN İSTİNAF NEDENLERİ:

Davalı ... İletişim Hizmetleri Anonim Şirketinin ... Mah. ... Sok. No:1 Merkez/... adresindeki ... nolu elektrik tesisatında yapılan denetimde, dağıtım sistemine doğrudan bağlantı yaparak şirket kayıtlarında olmayan sayaçla tüketim yapıldığı tespit edildiği ve bu tespit neticesinde kaçak tespit tutanağı düzenlendiği, davalının bu adreste yönetmeliğe aykırı şekilde kaçak elektrik tükettiğinin raporda açıkça ortaya konulduğu, hükme esas alınan bilirkişi raporunda kaçak elektrik tüketim miktarına esas alınan çalışma saatlerinin hatalı tespit edildiği ve yönetmelik hükümleri gereğince 24 saat üzerinden hesaplama yapılması gerektiği, baz istasyonunun niteliği gereğince 7/24 hizmet

vermek durumunda olduğu ve bu sebeple işin 24 saat üzerinden hesaplama yapılması gerektiğini, aksi yönde yapılmış olan kaçak tahakkuk hesabının hukuka aykırı olduğunu, bilirkişi raporunda kaçak elektrik tüketim miktarı hesaplanırken BTV matrahının hatalı hesaplandığı ve EPDK'nın yazısı gereğince kaçak tarifesi ile belirlenen aktif enerji bedeli olması gerektiğini, raporda asıl alacağı avans faizi oranı işletilmiş ise de faiz tutarının eksik hesaplandığı ve icra takip tutarında yer alan takip çıkışı dikkate alınarak hüküm kurulmasının talep edildiğini, yüksek yargı kararlarında da çalışma saatinin ilgili kuruluşlardan alınacak cevaplar neticesinde tespit edilerek kaçak tahakkuk hesabı yapılması gerektiği ve aksi yönde yapılan hesaplamanın hatalı olduğu belirtildiğini, açıklanan nedenlerle Asliye Ticaret Mahkemesi'nin 07/11/2024 tarihli 2023/822 E. 2024/848 K. sayılı kararının itirazlar doğrultusunda kaldırılması ve yeniden yapılacak yargılama neticesinde davanın kabulüne, yargılama giderleri ile vekalet ücretinin davalı yana tahmiline karar verilmesini talep etmiştir.

DAVALI VEKİLİ TARAFINDAN İLERİ SÜRÜLEN İSTİNAF NEDENLERİ:

Davacı tarafça 16.12.2022 tarihinde ... Mahallesi, ... Sokak, No:1 .../... adresinde bulunan müvekkili şirkete ait olduğu iddia edilen baz istasyonundaki elektrik sayacında yapmış oldukları kontrol sonucu kaçak elektrik kullanımını tespit ettiklerini iddia etmiş olduğu, işbu iddiaları nedeniyle kaçak elektrik kullanım bedeli tahakkuk edildiğini, mahkemece husumet itirazının dikkate alınmadığını, davacı yan, icra takibi ve dava dilekçesinde taraf olarak her ne kadar

müvekkili şirket olan ... İletişim Hizmetleri A.Ş'yi göstermiş olsa da takibe dayanak olan ... sayaç seri nolu elektrik tesisatından bina üzerinde bulunan baz istasyonuna herhangi bir şekilde enerji alımı/kullanımı söz konusu olmadığını, müvekkili şirkete ait baz istasyonuna sağlanan enerjinin kaçak da olsa herhangi bir kullanımda bulunmadıklarını, takibe dayanak olan ... sayaç seri nolu elektrik tesisatının müvekkili şirkete ait olmadığını ve işbu tesisattan usulsüz de olsa herhangi bir kullanım yapılmadığını, dava konusu elektrik tesisatının hangi şirkete ait olduğunun tespitini sağlanmadan müvekkile husumet yöneltmesi ve müvekkili aleyhine hesaplama yapılmasının usul ve yasaya aykırılık teşkil ettiğinden müvekkili şirket aleyhine ikame edilen işbu davanın öncelikle husumet yokluğu nedeniyle reddi gerektiğini, müvekkili şirketin, dava dışı başka bir sayaçtan enerji almakta olduğunu, işbu abonelik üzerinden de ödemelerini bölge çözüm ortağı firma üzerinden düzenli olarak yaptığını, ödemelere ilişkin dekontların mahkemeye daha önce sunulduğunu, davaya konu icra takibine ait borcu kabul etmemekle birlikte emsal yargıtay kararları ışığında gecikme zammı ve kdv'nin istenemeyeceğini, takibe işletilecek faizin ise ancak %9 yasal faizin uygulanması gerektiğini, anılan nedenlerle mahkemece davanın kısmen kabulüne karar verilmesi hatalı olduğunu, Asliye Ticaret Mahkemesi 2023/822 E. - 2024/848 K. sayılı dosyada verilen 07.11.2024 tarihli hükmün bozulmasına, dosyanın yeniden incelenmek ve hükmolünmek üzere ilk derece mahkemesine gönderilmesine, hükmün bozulması yerine davanın

Bölge Adliye Mahkemesinde yeniden görülmesine karar verilirse ilk derece mahkemesinin kararının kaldırılmasına ve istinaf incelemesi neticesinde yeniden hüküm kurulmasına, inceleme sonuna ve karar kesinleşene kadar icranın geri bırakılmasına, yargılama giderleri ve ücreti vekâletin karşı yan üzerinde bırakılmasına karar verilmesini arz ve talep etmiştir.

DELİLLERİN DEĞERLENDİRİLMESİ VE GEREKÇE:

Dava, kaçak elektrik kullanımından kaynaklanan alacağın tahsili istemi ile başlatılan ilamsız icra takibine yapılan itirazın iptali istemine ilişkindir.

İnceleme 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanununun 355.maddesi uyarınca istinaf dilekçesinde belirtilen sebeplerle sınırlı olarak ve re'sen kamu düzenine aykırı hususların olup olmadığı gözetilerek yapılmıştır.

Davacı ... EDAŞ görevlileri tarafından davalı hakkında 16/12/2022 tarihli kaçak elektrik tespit tutanağının düzenlendiği, bu tutanak doğrultusunda tahakkuk eden bedelin ödenmemesi nedeni ile davacı şirket tarafından davalı hakkında İcra Dairesi'nin 2023/4397 Esas sayılı dosyası üzerinden toplam 692.568,34 TL alacağın tahsili istemi ile ilamsız icra takibi başlatıldığı, davalının süresi içinde ödeme emrinde yer alan borca itiraz etmesi üzerine davacının Asliye Ticaret Mahkemesi'nin 2023/822 Esas sayılı dosyası üzerinden itirazın iptali davası açtığı, mahkemece yapılan yargılama neticesinde 07/11/2024 tarih, 2023/822 Esas ve 2024/848 Karar sayılı karar ile "Davanın KISMEN KABUL, KISMEN REDDİ ile; Davalı-borçlunun İcra Müdürlüğünün 2023/4397 Esas sayılı icra dosyasına yaptığı İTİRAZININ 24.051,35-TL asıl alacak, 587,12-TL işlemiş faiz ve 126,23-TL KDV olmak üzere toplam 24.878,86-TL alacak yönünden İPTALİNE,

takibin iş bu alacak ve takip tarihinden itibaren asıl alacağa işleyecek yıllık yasal faiz oranı üzerinden DEVAMINA, fazlaya ilişkin istemin REDDİNE, Alacak yargılamayı gerektirdiğinden ve likit olmadığından icra inkar tazminatı talebinin reddine, " karar verildiği, karara karşı davalı vekili ve davacı vekili tarafından süresi içinde ayrı ayrı istinaf kanun yoluna müracaat edilerek ilk derece mahkemesi kararının kaldırılması isteminde bulunduğu anlaşılmıştır.

Özel hukuk tüzel kişisi olan davacı şirkette hizmet akdiyle çalışan görevliler tarafından düzenlenen kaçak tespit tutanaklarının 6100 sayılı Kanun'un 204 üncü maddesinin ikinci fıkrasında sayılan belgelerden olmadığı tartışmasızdır. Eş söyleyişle, kaçak elektrik tutanağı, aksi sabit oluncaya kadar geçerli belgelerden değildir. (Yargıtay 3. Hukuk Dairesi 2021/4894 Esas ve 2021/10580 Karar; 2022/8164 Esas ve 2023/954 Karar sayılı ilamları da aynı yöndedir.).

Yargıtay 3. Hukuk Dairesi'nin 25.03.2024 Tarih, 2024/83 Esas ve 2024/1218 Karar sayılı ilamında gerekçeleri belirtilmek suretiyle kaçak elektrik tutanaklarının aksi sabit oluncaya dek geçerli belgelerden olmadığı, kaçak elektrik enerjisi tüketiminin tespit edilmesinde, ilgili tüzel kişinin tespitini doğru bulgu ve belgelere dayandırması ve tüketici haklarının ihlal edilmemesinin esas olduğu, ispat yükünün kaçak elektrik kullandığı yönündeki tespite dayanarak davaya konu bedeli talep eden şirkete ait olduğu, kaçak elektrik kullanımının çeşitli yöntemlerle yapılabilmesi nedeniyle tespit işlemleri için farklı usuller ve buna bağlı olarak yapılacak çeşitli işlemler öngörüldüğünden her uyuşmazlıkta somut olayın özellikleri ile bildirilen delillerin ayrı ayrı değerlendirilmesi gerektiği kanaatine varılmıştır.

Davaya konu 16/12/2022 tarih ve ... seri nolu kaçak elektrik kullanımı tespit tutanağı ile ... İletişim Hizmetleri A.Ş. ... mah. ... sok. no: 1, ..., ... adresindeki ... Baz İstasyonunda, şirketin bilgisi dışında dağıtım sistemine doğrudan bağlantı yapmak, şirketin kayıtlarında olmayan sayaçla tüketim yapmak suretiyle elektriğin kaçak kullanıldığı tespit edilmiştir.

Davacı şirket tarafından 16/12/2022 tarihli tutanağa istinaden davalı hakkında kaçak elektrik kullanımı nedeniyle fatura tahakkuk ettirildiği, davalı tarafından takibe yapılan itirazın iptali istemiyle işbu davanın açıldığı, takibe dayanak olan ... sayaç seri nolu elektrik tesisatından davalı şirket tarafından herhangi bir kullanım yapılıp yapılmadığının tespit edilmediği, mahkemece bu konuda keşif ve araştırma yapılmadığı, giderek eksik incelemeyle davanın kısmen kabul kısmen reddine yönelik verilen kararın usul ve yasaya aykırı olduğu anlaşılmıştır.

O halde mahkemece yapılacak iş; mahallinde keşif yapılarak davalının baz istasyonunun davaya konu 16/12/2022 tarih ve ... seri nolu kaçak elektrik kullanımı tespit tutanağının tutulduğu sayaçtan beslenip beslenmediğinin, beslenmiyorsa nereden enerji aldığının belirlenmesi, dosyada mevcut bilirkişi raporunda davalı ...'in baz istasyonunun bina ortak sayacından elektrik kullandığı belirtilmiş olmakla, bina ortak alanının abone grubunun tespit edilmesi, akabinde söz konusu kullanımın Elektrik Piyasası Tüketici Hizmetleri Yönetmeliği hükümleri uyarınca " kaçak elektrik kullanımı " mı yoksa " usulsüz elektrik kullanımı " mı teşkil ettiği hususu netleştirilmek suretiyle önceki rapor sunan bilirkişiden ek rapor alınarak hasil olacak sonuca göre bir karar verilmesi gerekirken eksik inceleme ve yanılığlı değerlendirme ile davanın kısmen reddine yönelik kararın usul ve esas bakımından hukuka aykırı olduğu anlaşıldığından

davacı vekilinin istinaf itirazlarının kabulüne karar verilmiştir.

Belirtilen nedenlerle mahkemece uyuşmazlığın esasına etki edecek deliller toplanmadan, yeterli inceleme yapılmadan yazılı şekilde hüküm kurulması hukuka aykırı olduğundan, davacı vekilinin istinaf başvurusunun kabulü ile HMK'nın 353/1-a.6 maddesi gereğince, ilk derece mahkemesi kararının (sair ve davalı istinaf itirazları incelenmeksizin) kaldırılarak davanın yeniden görülmesi için dosyanın kararı veren mahkemeye gönderilmesine dair aşağıdaki şekilde hüküm kurulmuştur.

HÜKÜM :

Yukarıda açıklanan nedenler ile; Davacı vekilinin istinaf başvurusunun kabulü ile ilk derece mahkemesi kararının 6100 sayılı Kanunun 353/1-a.6 maddesi uyarınca kaldırılmasına, Dairemizin kararına uygun şekilde yargılama yapılarak yeniden bir karar verilmek üzere dosyanın mahal mahkemesine gönderilmesine, Kaldırma kararı gerekçesine göre davalı vekilinin istinaf başvurusunun incelenmesine yer olmadığına, dair, dosya üzerinden yapılan inceleme sonucunda, 6100 sayılı Kanunun 362/1-g maddesi uyarınca kesin olarak oybirliği ile karar verildi.

MART 2026 ENERJİ PİYASASI LİSANSLARI

2026 Mart ayında Enerji Piyasası Düzenleme Kurulu tarafından Elektrik Piyasasına ilişkin olarak 12 adet üretim lisansı, 1 adet toplayıcı lisansı, 1 adet Şarj ağı iŐletmeci lisansı verilmiş, 2 adet üretim lisansı sonlandırılarak eskisinin devamı mahiyetinde yeni üretim lisansı verilmiş, 2 adet üretim lisansı sona erdirilmiŐ ve 1 adet Şarj ağı iŐletmeci lisansı sona erdirilmiştir.

Verilen 12 adet üretim lisansının kaynak bazında dağılımı incelendiğinde, 4 adedinin rüzgâr enerji santrali, 3 adedinin güneş enerji santrali ve 5 adedinin depolamalı güneş enerji santrali işin verildiği görülmektedir.

BOSCA

L A W

BOSCA Law
Tekstilciler cad.
Sabri Mermutlu İş Merkezi No: 33/5
Balgat Çankaya ANKARA
Tel: 03124739570 (Pbx)
info@bosca.av.tr

www.bosca.av.tr